

HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

BRONWYN
SCOTTOVÁ

Odvážná dědička

BRONWYN SCOTTOVÁ

ODVÁŽNÁ DĚDIČKA

PŘEKLAD

TEREZIE NOVÁ

Milá čtenářko,

tak tu máme květen! Už jen název měsíce vybízí vyběhnout ven do přírody a těšit se jejím znovu probuzením po dlouhé a úmorné zimě. A pokud se objeví nějaké skutečně teplé a prosluněné dny, není nic lepšího než si alespoň na chvíli sednout pod rozkvetlou třešň a začíst se do romantického příběhu...

A co jsem si pro Vás přichystal? Tentokrát dva příběhy, které mají jedno společné: obě hrdinky mají své předky v Indii, a proto je anglická smetánka mezi sebe s přílišnou radostí nepřijala. Od známé spisovatelky Louise Allenové si můžete přečíst Markýzovo přání. Saře koluje v těle čtvrtina indické krve a její babička z matčiny strany není nikdo jiný než samotná rádžputska princezna! Bronwyn Scottová v druhém příběhu z minisérie Spříznění před oltářem Odvážné dědičce připravila podobný osud. Jakou perspektivu může mít dívka žijící v Anglii, jejíž matka je Indka?

Doufám, že vás nelehké osudy dívek žijících v Anglii devatenáctého století zaujmout a s chutí si je přečtete.

S láskou

Váš Harlequin

Bronwyn Scottová

ODVÁŽNÁ DĚDIČKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

One Night with the Major

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:

Terezie Nová

Odpovědný redaktor:

Ivana Čejková

© 2019 by Nikki Poppen

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5433-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-5434-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-5435-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

*Hostinec na předměstí Londýna –
duben 1855*

Pavia Honeysettová potřebovala najít vhodného muže a její pozornost upoutal ten, který seděl v rohu zády ke zdi, snad z vojenského zvyku, protože měl na sobě modro-zlatou uniformu. Upíral oči do sklenice s pivem, byla si však i na tu dálku jistá, že zlatavý mok vůbec nevidí. Myšlenkami byl někde úplně jinde.

Pozorovala ho zpoza dveří nálevny a nevšímala si štěbetání ostatních profesionálních tanečnic, které měly dnes večer vystupovat. Všimla si, jak má ten muž široká ramena a ostře řezanou čelist. Zdálo se, že do nálevny plné hlučných hostů, kteří netrpělivě čekali na dnešní představení, nepatří: lišil se od neotesaných a obhroublých mužů kolem sebe důstojným chováním, ušlechtilým vzhledem, hladce oholenou tváří a upravenými světlými vlasy. Byl zde sám a působil na ni naprosto dokonalým dojmem. Každý den strávila v jiném hostinci mezi Yorkshirem a Londýnem, jen aby jej našla. Teď už si ho jen musí získat.

Pavia si naposledy upravila taneční šaty z jemného tylu a těžce polkla. Nastala chvíle, na kterou se připravovala, a jí se zmocnil strach. Připomněla si, že by se měla cítit šťastná, protože právě na toto čekala, a je tedy na místě zahnat všechny obavy a úzkost. Konečně má na dosah ruky to, po čem tolik touží – svobodu. Plánovala to od chvíle, kdy jí přišel do Akademie paní Finlayové pro dokonalé dívky dopis od otce, který ji povolával zpět do Londýna. Utratila celé své kapesné, aby od sluhů na Akademii zjistila, ve kterých hospodách se tančí. Od tohoto hostince na okraji Londýna, nesoucího název U tygřího zubu, si slibovala nejvíc. Každý večer zde vystupovaly tanečnice ze všech částí britského impéria. Bylo snadné vmísit se mezi ně, když ve svých pestrých a rozmanitých tanečních úborech čekaly v kuchyni, až přijdou na řadu.

V nálevně zaburácel potlesk, kterým nadšení diváci odměňovali tanečníci tvrdící, že pochází z Persie. Pavia o tom pochybovala, bylo jí ale jasné, že když má žena poprsí jako tato tanečnice, muži přestávají uvažovat racionálně. Sklouzla pohledem na své vlastní „vnady“ a tiše zadoufala, že to bude stačit. Ještě je před ní jedna dívka a pak už bude na řadě ona. Ledaže... Ledaže by zpanikařila a utekla zadním vchodem.

Ne, to ji nesmí ani napadnout. Dnes to musí vyjít, jinak by mohlo být pozdě. Zítra už má být v Londýně, kde ji otec hodlá využít jako prostředek ke svému vlastnímu společenskému vzestupu. Rozbušilo se jí srdce, když pomyslela na to, co všechno by

to pro ni znamenalo. Má být pannou obětovanou na oltáři manželství s hrabětem Wenderlym, mužem tak starým, že by mohl být jejím *dědečkem*. Otec je bohatší než on, ale Wenderly má titul a její otec ne. Oliver Honeysett je zakládajícím členem společnosti Honeysett a Crooks, která je největším dovozcem anglického čaje, dokonce významnějším než legendární Twinings Company, ale přesto je pouhým měšťanem, aristokracií přehlíženým zbohatlíkem, který ke svému jmění přišel obchodováním s indickým zbožím. Aby se vyšvihl, musel hodně pracovat, bez titulu už se ale výš dostat nemůže. To ho velmi hnětlo.

Pavia má být jeho chodníčkem do vznešeného světa aristokracie. Nemůže-li mít titul on, mohou ho mít jeho vnoučata. Snil o tom, že budou syny a dcerami hraběte. Jenže ona si Wenderlyho vzít nechce. Představuje si svůj život úplně jinak. Touží po dobrodružství, chtěla by se podívat do světa, ráda by žila s národem své matky v Indii, kde by ji přijímali takovou, jaká je. V paláci jejího strýce, rádži Sohry, se na ni nikdo nedíval divně kvůli barvě její kůže. Tady v Anglii je to ale něco jiného. Její snědost je v očích lidí nedostatkem, nad kterým jsou však muži ochotni přimhouřit oči výměnou za majetek jejího otce, nebo v případě hraběte výměnou za její panenství. Wenderly tím byl posedlý, a to jí dělalo velké starosti, zvlášť když se o něm vyprávěly – ovšem jen šeptem, vskrytu za krajkovými vějíři – prapodivné věci. Dívky na Akademii paní Finlayové byly zajedno v názoru, že žádná slušná žena by s ním nechtěla mít nic

společného. Někdy se zadívaly jejím směrem, něco si zašeptaly a vědoucně pokývaly hlavou. Ovšem, s Wenderlym by si nezahladila žádná slušná *anglická* dívka. Indka, to je něco jiného. Bylo jasné, co si myslí: být Indkou v Anglii znamená chovat se neslušně.

Možná se dnes večer nechová tak docela slušně. Pavia si upravila lehounký závoj a pousmála se té ironii. Dnes by ty anglické dámy měly pravdu. Měla v úmyslu přijít o panenství, které si Wenderly cenil tak vysoko. Výměnou mohla získat svobodu a za tu by dala cokoliv. Dospět k tomuto rozhodnutí nebylo snadné, ale byla k tomu prakticky donucena, když všechny její prosby, vysvětlování a pláč otce neobměkčily. Byl neústupný, ani matka jej nedokázala odradit od jeho úmyslu. A tak Pavia musí vzít svůj život do vlastních rukou.

Jestli ji život něčemu naučil, pak tomu, že v nepříjemné situaci ji nezachrání krásný princ, se kterým pak bude žít šťastně až do smrti. Pokud chce dívka žít šťastně až do smrti, musí se o to postarat sama. Jinak se jejích záležitostech chopí někdo jiný, například její otec, a zařídí jí život podle svých vlastních představ. Bude to šťastný konec v *jeho* režii, avšak na *její* náklady. Taková představa pro ni byla nesnesitelná. Její život nebude řídit nikdo jiný, a už vůbec ne muž. Ne její otec a už vůbec ne ten, kterého jí vybral za ženicha.

Právě toto se stalo její matce – provdali ji za Angličana a přinutili žít v cizí kultuře, která s ní neměla slitování. Pavia si znovu a znovu přísahala, že neskončí stejně.

Přiřevnila si k hlavě poslední jemný závoj, takže z tváře jí byly vidět už pouze oči, když si všimla toho pozoruhodného muže. Během tří posledních večerů neviděla nikoho tak zajímavého. Jinde byli muži dost hrubí. Byla příliš uvážlivá, než aby se dopustila něčeho nerozumného. Přirozeně nechtěla, aby ji někdo fyzicky napadl, nakazil nebo přivedl do jiného stavu. Aspoň to poslední mohla mít pod kontrolou. Ve svém pokoji v jiném hostinci měla nachystané houbičky nasycené octem. Avšak nad kvalitou svého kandidáta nemohla mít dokonalou kontrolu, to je vyloučené. Pavia si povzdechla. Když tento plán vymýšlela, neuvědomovala si, jak složité to všechno bude. Chtěla se jen vyvléknout z nepříjemné situace a zbavit se toho, co je v anglické společnosti směšně přeceňováno.

Naposled pomyslela na svého adepta, zatímco vystoupení její předchůdkyně končilo. Bude jemný? Nebude to bolet? Děvčata ve škole říkala, že to bolí, ale samy s tím neměly žádné zkušenosti. Ženy v paláci jejího strýce, kde sexualita nebyla takovým tabu jako v Anglii, mluvily jinak a znělo to mnohem příjemněji. Komu má věřit? Možná to záleží na milenci. Ten muž v rohu vypadal jako čestný člověk, ne však až příliš, ne tolik, aby se jí na něco vyptával nebo aby s ní chtěl zůstat, ale jen tolik, aby se nemusela bát, že jí ublíží. Z toho, jak nepřítomně zíral do své sklenice s pivem, bylo zřejmé, že má své vlastní démony, kteří mu dávají zabrat. Měla dojem, že nejtěžší ze všeho nakonec snad bude přesvědčit jej, aby přijal, co mu ona nabízí.

Pavia se kousla do rtu, když jí přišlo na mysl, že by ji mohl odmítnout. Teprve teď ji napadlo, že by se mohlo něco takového stát. Co by pak dělala? Ale už není čas o tom přemýšlet. Jestli bude celý večer přešlapovat na místě, určitě neuspěje. Dívka stojící za ní ji jemně postrčila. Už je na ní řada. Pokynula houslistovi, který začal hrát pomalejší melodii. Nebyla samozřejmě indická. Možná irská? Bylo jí to jedno, hlavně že se hodila k vlnivým pohybům jejích boků.

Začala tančit, zvolna, provokativně. Rytmické zvonivé údery jejích prstových činelků okamžitě upoutaly pozornost všech přítomných. Pomalu postupovala mezi nimi, tu svůdně pohlédla do tváře jednomu muži, tu zase jinému. Nemohla dát hned najevo, kdo je jejím cílem, nemohla se vydat přímo k němu a prozradit se. Ale nakonec musí skončit u něj. Pro Pavii Honeysettovou jen to nejlepší.

Usmála se při té myšlence. Byla vychována jako jediné dítě bohatého obchodníka, měla všechna privilegia. Učili ji, aby se spokojila pouze s tím nejlepším. A tak tomu bude i dnes večer.

Nějaký muž po ní natáhl ruku, když se k němu přiblížila. Odtančila mimo jeho dosah a potrestala ho tím, že věnovala hřejivý úsměv jinému muži. Ale bylo jí jasné, že je v nebezpečí. Pokoušela je a trápila svými sladkými pohledy a pohupováním boků. Budou od ní očekávat, že své sliby splní. Konečně se dostala až ke stolu toho vojáka. Seděl stále sám a zamyšlený, byl jediným mužem v místnosti, který se na ni nedíval. Ale ona ho nenechá v klidu.

Pavia nadzvedla sukni pošitou zlatými penízky a odhalila své krásné rovné nohy. To ho zaujalo. Byl to koneckonců muž, ne kus kamene, třebaže jeho rysy byly dosud strnulé. Zachytila jeho pohled a usilovně se snažila, aby jej neodvrátil. Pohupovala boky, pomalu se k němu blížila a usmívala se na něj očima, protože spodní část tváře měla zakrytou závojičkem.

Muž v uniformě, kterého si zvolila, byl dobře udržovaný a měl zlaté vlasy, ostré kontury rtů, mohutnou čelist a jasně modré oči. Působil jako silák. Zblízka vypadal ještě lépe, než jak jej viděla z kuchyně. Určitě nezůstane v Londýně a odjede někam daleko. Možná už je dokonce na cestě. Svět je veliký. Po dnešní noci už se nikdy neuvidí. Ale nejdřív ho musí svést a už jí zbývá jen šest závojų, které může odhodit. Nemůže si dovolit žádnou chybu.

Major Cam Lithgow nebyl člověkem, který se dopouští chyb, ale dnes jich udělal hodně. První bylo už to, že sem přišel, aby utopil svůj smutek v pivu. Nečekal, že tu bude tolik hlučné zábavy. Měl se raději otočit a odejít. Že to neudělal, je jeho druhá chyba. Třetí bylo navázání očního kontaktu s tou exotickou tanečnicí. Čtvrtou chybou bylo, že neodvrátil pohled. Ale nemohl. Byla zahalena jemně nařasenými tenkými závoji, které zároveň zakrývaly i odhalovaly její nádherné tělo. Vše drželo na místě díky zlatému pásu, obepínajícímu její útlé boky.

K jeho nespokojenosti začínalo jeho tělo na tyto lákavé vjemy reagovat. Temné oči té dívky jej vábily svou hloubkou. Na nic takového nebyl připraven.

Tanečnice ladně odhodila jeden ze svých závojů – přímo do jeho klína. Byla to jasná výzva. Za ní se ozývalo pískání a pokřikování, slyšela nespokojené mručení. Muži, k nimž byla otočená zády, byli napjatí a zklamaní. Vydráždila je. Byli opilí a nebezpeční. Hrála si s nimi, a pak se k nim doslova otočila zády a vybrala si jediného muže v místnosti, který o ni zjevně nijak zvlášť nestál. Nezdálo se, že by byli ochotní jí to odpustit. On to přece musí vidět, kčertu! Pokud ji hned nevezme za ruku a neodvede nahoru, ti opilci vstanou ze židlí a porvou se o to, kdo se jí zmocní, ať se jí to líbí, nebo ne. A on ji bude bránit, protože čestný muž nemůže udělat nic jiného.

Uhnančivá tanečnice se zaklonila ve svůdném úhlu, dál vlnila boky, jako by muže před sebou chtěla zhypnotizovat, a zpod závoje se jí řinuly hedvábne se lesknoucí černé vlasy. Z její tváře byly vidět jen její veliké tmavé oči mandlového tvaru. Přes své nejlepší zásady byl muž proti ní zjevně zaujat a rozrušen. Napřímila se a vztáhla k němu ruku. Přesněji řečeno vztáhla ruku k jeho kordu a bleskově jej vytáhla z pochvy dřív, než stihl reagovat. Nenapadlo jej, že by se mohlo něco takového stát. Nyní byl odzbrojený v prostředí, které nebylo právě bezpečné.

Znovu se zaklonila a začala se vlnit. Tentokrát si přitom hrála s jeho kordem. Cam zadržel dech. Rád by ji varoval před ostřím své zbraně, zároveň si ale uvědomoval, že kdyby promluvil, narušil by její koncentraci. Kupodivu s kordem zacházela velmi obratně. Točila se dokola s ním v rytmu hudby a její lehký závoj vlál kolem ní. Když hudba zpomalila,

postavila si kord na temeno hlavy. Místnost byla plná vzrušení. Muži tleskali do rytmu jejích pohybů. Dozrálo v něm rozhodnutí. Je jasné, že ji odtud musí odvést a zachránit ji před jejich divokostí. Nepřišel sem hledat dobrodružství, ale ono si jej našlo samo.

Otočila se rychle kolem dokola a kord stojící jí na hlavě se ani nepohnul. Camovi bylo jasné, co teď musí udělat. Vlastně byl možná rozhodnutý už v okamžiku, kdy se jejich pohledy setkaly. Zastavila se. Povstal a jemně ji uchopil za paži. Bože můj, vždyť ani neví, jestli ta dívka mluví anglicky. Je to šílené. Ale nemůže ji tady přece nechat, když je jasné, že si to bláhové děvče vůbec neuvědomuje, jaké nebezpečí jí hrozí od všech těch rozdrážděných mužů kolem. Ti by vůbec neváhali strhnout z ní zbývající závoje a pobavit se s ní podle svých nejdivočejších představ. Nikdy je nenapadlo, že nezávisle na barvě své kůže je každý člověk vždy důstojnou lidskou bytostí. Je zde v příliš velkém nebezpečí. Je třeba jednat.

Lehce se mu uklonila a vrátila mu jeho kord. Bez odporu a beze slova se nechala vést po schodech nahoru. Jak se to jen stalo? Jak jen se mohl ocitnout v takové situaci? Nic takového si vůbec nepřál. Žádná dobrodružství nevyhledával. Byl pravděpodobně jediným vojákem britské armády, který *nechtěl* zpět do Anglie. Byl jediným, kdo přežil krvavou bitvu u Balaklavy, a teď o tom musel přinést zprávu pozůstalým. Nemohl v noci spát, a když usnul, budil ho ze sna jeho vlastní křik. Přišel zpátky do Anglie, aby splnil svou povinnost. Jediné, co si skutečně přál,

však bylo vrátit zpět dny, kdy byl se svou jednotkou a žil život, kterému rozuměl a který ho těšil.

Nahoře otevřel těžké dubové dveře do svého pokoje a pak je za nimi zavřel a zamkl. Cam k nim na chvíli přitiskl hlavu a zavřel oči, aby se uklidnil. Dřevo bylo příjemně chladné. Bože, vždyť má v pokoji orientální tanečnici. Dědeček by ho zabil, kdyby se to dověděl. Nic takového nezapadalo do plánů, které pro svého vnuka měl.

Na chvíli ho příjemně zašimral pocit uspokojení, že až sem zvědavost jeho dědečka nedosáhne, ale jinak se Cam necítil nejlépe. Představoval si dnešní večer rozhodně jinak. Sešel dolů do nálevny v naději, že se mu podaří na chvíli zapomenout. Snažil se svou povinnost ještě aspoň trochu odložit. Docela snadno mohl už dnes před setměním dorazit do Londýna, ale to by znamenalo, že se setká se svým dědečkem, bude si muset hrát na válečného hrdinu a oddaného ctitele Caroline Beaufortové, mladé ženy, kterou mu vybral jeho dědeček, protože mu se svým líbezným vzhledem a dokonalým rodokmenem připadala hodná rodiny Lithgowových. V Camovi však neprobouzela nic. Byl k ní zdvořilý a tím to pro něj končilo.

Není tedy divu, že měl rád svůj vojenský život. Byl plný dobrodružství, po kterých toužil – nová místa, nové lidé, nové úkoly – a v nichž nebyl prostor pro jemnou etiketu, zatímco život v Londýně mu připadal jako rozlehlá poušť plná zahálky a zbytečností. Vlastně to ale není až tak docela nezajímavé místo. Právě má v pokoji tu tanečnici a musí to s ní vyřešit.

Vysvětlí jí, že je ochoten ji ochránit, ale to je vše, co od něj může očekávat. Nic jiného se dnes v jeho pokoji dít nebude. I když jeho tělo na to mělo jiný názor, on na to nemá náladu. Je příliš zaměstnán přípravou na to, co jej čeká zítra, například říct vévodovi z Cowdenu, že jeho syn, Camův nejlepší přítel, Fortis Tresham, se nevrátí.

Cam se otočil k tanečnici, aby jí vysvětlil svůj postoj, a oněměl. Stála před ním zcela nahá, závoje jí ležely u nohou, hrdé snědé poprsí se jí dmulo a nejcitlivější místa si plaše zakrývala něžnou dlaní. Nerozuměl té zvláštní směsici vyzývavosti a nevinosti. Chce ji vlastně opravdu odmítnout? Jeho tělo by tuto nabídku nepochybně rádo přijalo, ale duši se přičila. Jak by mohl myslet na tělesnou rozkoš, když je Fortis mrtev?

Přistoupil k ní, vysvlékl si kabát a přehodil ho přes ni. „Nemusíte se mi nabízet, tady jste v bezpečí.“ Kabát byl velký a celou ji zakryl, přesto se jeho tělo neuklidnilo. Měla tak krásnou tvář: veliké oči, plné rty, jemnou bradu, díky čemuž měl její obličej tvar srdce. Bylo zřejmé, že má anglické předky.

„Nechcete mě?“ Setřásla z ramenou jeho plášť a stála tam opět nahá.

„Tak to není.“ Cam nevěděl, co říct. Na válečném poli vydával rozkazy, ale v této chvíli těžko hledal slova. „Prostě mi nic nedlužíte.“ Nikdy neulehl se ženou, která by to cítila jako povinnost vůči němu, bylo by mu to protivné.

Položila ruce na jeho kravatu a začala ji rozvazovat. Byla rozhodnutá jej svléknout. „A pokud

se necítím být vaší dlužnicí? Pak byste mě chtěl?“ Voněla dobrodružstvím. Cítil z ní citrusy a koření, vůni Dálného východu, která mu připomínala krásné staré časy, kdy spolu s Fortisem sloužili v Indii.

Cam těžce polkl. Začínal v tomto boji prohrávat a možná podlehe. Třeba mu to nakonec pomůže, aby se nějak vyrovnal se svým zármutkem. Mohl by to být první krok k novému životu. Ale ne, to je směšné. Snaží se omluvit si to, po čem touží jeho tělo. Položil ruce na její dlaně, aby jí zabránil v rozpínání knoflíků jeho vojenské košile. „Nevím, kdo jste, ani neznám vaše jméno.“ Věděl jen, že musí být indického i anglického původu zároveň a že je krásná.

Položila mu na rty dlouhý, štíhlý prst. „Jména si říkat nebudeme. Takhle je to nejlepší, nemyslíte?“ Nemyslel si to. Přestal být schopen si něco myslet.

DRUHÁ KAPITOLA

„Pomůžu vám.“ Její hlas zněl klidně, až se divila. Uvnitř se cítila velmi rozrušená. Dostala ho až sem, nahoru a do jeho pokoje. Ale nedaří se jí přimět ho, aby se svlékl, tak to udělá za něj.

Přestal jí bránit. Využila toho a rozepínala knoflíky. „Přišel jste sem, abyste na něco zapomněl. Viděla jsem to na vás.“ Svlékala jej, jako kdyby to dělala každý večer. Vytáhla mu spodní část košile z kalhot a doufala, že se dalšího ujme sám. Je teď v pěkně náročné situaci. V harému svého strýce leccos pochytila, ale toto bylo něco speciálního. Nebyla v Indii od svých dvanácti let.

„Vy trpíte.“ Položila mu ruku na srdce. „Tady. Už jsem viděla muže, kteří trpěli jako vy.“

Svlékla mu košili a položila mu ruce na hrud. Může se přece odvolat na něco, čemu on jistě rozumí – na čestný obchod. „Dnes večer jste mi pomohl. Teď pomohu já vám, abyste zapomněl na to, co vás tíží.“ Stoupla si na špičky a něžně ho políbila. „Zítřka ráno budeme vyrovnaní. Všechny dluhy budou splacené a vy můžete být úplně klidný.“ Takové jednání na něj přece musí zapůsobit.

Hořce se usmál. „Nemyslím, že bych ještě někdy mohl mít klid v duši.“

Aha – takže to odhadla správně. Pronásledují ho nějací jeho démoni. Je neuvěřitelné, že si neomylně vybrala jediného muže, který nemá o společnou noc zájem. Objala prsty jeho šíji. Zašla už příliš daleko, teď nemůže couvnout. „Tak na to pro dnešek zapomeňte,“ zašeptala. „Můžete najít útěchu, nabízím vám ji.“

Opět jej políbila, jako by už přijal její nabídku, a tentokrát se nebránil. Položil jí ruce na boky, přitiskl ji k sobě a políbil na rty. Měl najednou pocit, že se vznáší. Pokryl polibky její ucho a šíji. Pavia nečekala, že v ní jeho doteky probudí tolik neznámých pocitů. Myslela si, že ji čeká náročná činnost, kterou je třeba vykonat. Předpokládala, že bude jen třeba to přestát, a nepočítala s tím, že by jí tento večer mohl přinést nějaké potěšení. Ale zmýlila se.

Její svět se zúžil na tento pokoj, tohoto muže, tuto chvíli. Líbal ji a už to nebyla ona, kdo svádí, ale on. Vnořil jí prsty do hustých černých vlasů a probíral se jimi, až se dostal k hebké šíji. Její rty hladově přijímaly jeho vášnivé polibky. Pak se ocitli v posteli. Byl to on, kdo ji tam strhl, nebo jej tam vtáhla ona? Nevěděla a bylo jí to lhostejné. Vnímal hřejivost jejího měkkého těla pod sebou, její líbezná křivky. Milování bylo snazší, než si myslela, rozhodně to bylo mnohem snazší než dostat jej sem nahoru do pokoje. Věděla, že si vybrala výborně.

Byl skvělý milenec. Nechtěl s ní strávit jen pár minut potřebných pro své uspokojení, ale celou noc.

Nespokojeně zavrňela, když pocítila bolest, a zavrťela se pod ním. Zasmál se, ale mile a důvěrně. „Jen klid, neboj se.“ Něžně jí odsunul vlasy z čela a pokračoval v tom, co začal.

Připojila se k němu v tom intimní valčíku, ale nechala ho, aby udával tempo, aby je oba vedl k útesům extáze. Prsty mu zatínala do ramenou, nohama ho objímala v pase a tiskla se k němu. Její tělo zoufale toužilo po naplnění. Jeho zrychlený dech jí napovídal, že se blíží k vyvrcholení. Když ho zaplavila vlna extáze, tělem se jí rozlil pocit uspokojení. Nestěžovala si, když jeho tělo utlačovalo její, cítila, jak se mu chvějí svaly.

To, pro co sem přišla, dostala. A její milenec se k ní choval skvěle. Nemohla si přát nic lepšího. Pavia si uvědomovala, že s tímto mužem bude už vždy srovnávat každého, kdo by mohl přijít po něm. Každého bude porovnávat s tímto zlatovlasým bohem se širokými rameny, který teď už leží vedle ní a odpočívá. Vybrala si znamenitě. Snad až příliš dobře. Původně měla v úmyslu ztratit se odtud, až ten voják usne, a vrátit se do hostince, kde se ubytovala, ale teď víc toužila po tom, zůstat s ním. Chtěla ho vidět spát, pozorovat muskulaturu jeho hrudníku, pokusit se uhodnout, jaký je jeho příběh. Kdo to vlastně je? Co tady dělá? Kam směřuje? Sama však stanovala, že si o sobě nic neřeknou. Žádná jména, žádná lítost, žádné pokračování.

Netušila předtím, že by některý muž mohl být tak krásný. Neočekávala, že jeho tělo pro ni bude příjemné a že se jí bude tolik líbit. Byl velmi svalnatý,

hrud' měl opálenou a zbavenou chlupů. Snad o ně přišel na válečných taženích, kdy muži obvykle spí venku a brodí se řekami. Pavia se zasnila. Vojenský život jí připadal romantický. A on jistě nebyl obyčejným vojákem, podle uniformy musel mít nějakou hodnost. V Indii se pohybovala spousta cizích vojáků, takže dokázala rozlišit oblečení prostých mužů a důstojníků.

Nebyla připravena ani na tak mohutný příval citů, které v ní sblížení s tím mužem probudilo. Očekávala spíš trapné zvuky a pohyby, ne něco tak pěkného. Pocítila bolest, ale nebylo to nic nesnesitelného a netrvalo to dlouho. Pak přišly pocity ne snad dechberoucí, ale svým způsobem jistě příjemné. Pokud jde ale o něj samotného, to bylo něco jiného. Pro něj ten prožitek musel být extatický, to viděla na jeho tváři. Cítila jakousi iracionální pýchu, protože to ona byla zdrojem jeho rozkoše. Ať už ho předtím trápilo cokoli, teď už se jistě cítí lépe.

Pohnul se vedle ní, hledal ji pohledem. V krbu zapraskalo hořící polínko. Přitáhl ji k sobě. Její hlava teď spočívala v jeho podpaží. To byla další věc, se kterou nepočítala – s důvěrností této situace. Ležet nahá vedle nahého muže, to bylo něco úplně nového, co si předtím nedokázala představit. Nechtěla o tom raději přemýšlet.

„Byl jsem v Indii,“ pronesl hlasem trochu chraplavým. „Je to krásná země, zvláštní, divoká. Úplně jiná než Anglie.“ Přejel prstem po oblé křivce jejího boku. „Odkud jsi? Ze které části?“

„Ze Sohry.“ Když mu to řekne, neporuší až tolik

podmínku anonymity, kterou si sama stanovila. „Viš, kde to je?“ Nejspíš neví. Je to odlehlé místo.

„Ne,“ odpověděl ospale. „Přidělili mě do Madrasu.“

„Sohra je odtamtud daleko. Na severozápadě, nahore v Khásijských horách.“ Vzdechla a přejela prstem po jeho hrudi. „Jsme obklopeni zelenými kopci a vodopády a vystaveni studenému větru.“ Mluvit o Sohře ji uklidňovalo. „Je tam spousta vody a mostů spletených z kořenů fíkovníků.“

Zasmál se. „Závidím. V Madrasu bylo horko a vlhko. Člověk tam propotí uniformu během několika minut. A na ulicích to páchlo.“

„Právě jsi řekl, že Indie je krásná. Ale nezdá se, že bys na ni měl až tak pěkné vzpomínky.“

„Ale ano, vzpomínám moc hezky. Džungle za městem byla úžasná. To ovoce a zvířata, bylo to neuvěřitelné. Všecko tam bylo jiné než tady. Tady je všechno tak... všední... Chybí ti Indie?“

„Moc.“ Viděla v jeho očích, že se zasní. Vzpomíná. Na co? Zkusí to zjistit... „Na co vzpomínáš? Na nějaké místo? Na nějakého člověka?“ Až teď ji napadlo, kdo by tím člověkem mohl být. Pocítila v sobě ostré bodnutí žárlivosti. „Na nějakou ženu?“ Nechtěla si ho představovat s jinou ženou. Dnes by měl patřit pouze jí. Ani s tímto pocitem nepočítala. Její plán byl přece tak prostý: najít muže, milovat se s ním a odejít.

Zavrtěl hlavou. „Ne. Voják může těžko navazovat vztahy toho druhu. Jeho čas mu nepatří, ani jeho život. Kdykoli o něj může přijít.“ Chce ji snad varovat,

připomenout jí, na čem se dohodli? Ona nepotřebuje, aby jí něco připomínal. To ona stanoví pravidla. Ale bylo to něco jiného než varování. Poznala to z tónu jeho hlasu. Měl na mysli ještě něco jiného, co jeho duše toužila sdílet. Mlčela a čekala, kdy začne mluvit. Cítila, že po tom touží, jen hledá ta správná slova. Nakonec je našel.

„V jedné z našich bitev zahynul můj přítel. Bylo to na místě, které se jmenuje Balaklava. Je to u Sevastopolu. Byl jedním z našich nejlepších důstojníků. Viděl jsem jeho smrt. V jednu chvíli držel v ruce šavli a velel své jednotce, a za okamžik už byl mrtvý.“ V několika větách vyslovil vše, co jej trápi-lo. Snad i on měl dilema, zda má cizí ženě, kterou asi už nikdy neuvidí, otevřít celé své srdce, anebo si svá tajemství raději nechat bezpečně pro sebe. Čím méně toho o sobě vědí, tím lépe. Koneckonců už je vše za nimi.

„To je mi moc líto,“ vydechla.

„Dnes tu ale nejsme kvůli válce.“ Pohládl ji po tváři a políbil na rty. „Cítíš se dobře?“

„Ano,“ zašeptala a bylo to upřímné.

Usmál se. Bylo pro něj důležité, aby žena vedle něj byla spokojená. Jsou všichni muži takoví? ptala se v duchu Pavia. „Teď si odpočineme.“ Oproti svým původním představám a plánům teď k svému překvapení s potěšením položila hlavu na jeho rameno. Tak rychle se připoutala k muži, který byl pro ni ještě před chvílí naprostým cizincem! Proč by neležela v jeho náruči ještě další hodinu? Už vůbec netoužila po tom, tiše se vykrást, až její

společník usne, seběhnout po schodech a ztratit se jednou provždy.

Pavia neměla v úmyslu usnout, myslela si, že nejpozději po půlnoci nenápadně zmizí. Ale když se probudila, zjistila, že svítá. Na okamžik propadla panice. Prospala celou noc! Vedle ní ležel její anonymní milenec a byl stále stejně krásný jako včera večer. Musí si pospíšet – měla by se odtud vyplížit dřív, než se vzbudí, a spěchat do hostince, kde teď spí její služebná.

Tiše se posadila. Uvědomila si, že ji tělo místy bolí – to bylo další překvapení. Chvatně posbírala všechny své závoje a zvedla ze země svůj lesklý zlatý pás. Doufala, že potmě bude snadné vrátit se vcelku nepozorovaně zpátky. O tuto možnost již přišla, tím víc ale musí pospíchat. Dívka oblečená pouze do poloprůsvitných orientálních závojų by byla na ranní ulici jistě poněkud nápadná. Nechtěla, aby si ji někdo prohlížel a zapamatoval si její podobu. Plášť, který na sobě měla včera večer, zůstal někde dole v kuchyni. Naposled se podívala na muže spícího v posteli a vyklouzla z pokoje, zavřela dveře za svým dobrodružstvím. V potměšilé hale se napřímila a pokusila se setřást ze sebe všechny melancholické pocity, které se jí zmocnily.

Měla by mít radost. Její plán dokonale vyšel a mohla teď vykročit vstříc budoucnosti, kterou si zvolí sama, podle vlastního rozhodnutí, i když počátky její cesty nebudou zrovna idylické a čekají ji nepochybně ještě velké problémy. Jakmile se od ní

otec doví, že už nesplňuje Wenderlyho kritéria pro budoucí manželku, bude zuřit. Není ale jisté, jak se pak zachová. Donutí ji, aby žila v izolaci? Pošle ji do Indie a přeruší s ní styky?

Dala by přednost životu v Indii. Její strýc by ji jistě vlídně přijal, tím si byla jistá. Snad by se k ní přidala i její matka a byly by svobodné obě. V tuto možnost bude doufat během náročného období, které má teď před sebou. Jistá je jedna věc, totiž že než se všechno zlepší, bude muset skousnout leccos nepříjemného. Ale nakonec bude všechno dobré, tomu věřila. V chůzi jí na rtech zahrál úsměv. Už teď je jí lépe. Ví, že si nevezme Wenderlyho. Nemůže. Od dnešního dne už to nepřipadá v úvahu.

TŘETÍ KAPITOLA

Poprvé za několik měsíců, které uplynuly od bitvy u Balaklavy, Cam spal. Hluboce a celou noc bez buzení. Ale cena za tento osvěžující spánek byla příliš vysoká. Ještě než otevřel oči, věděl, že ta dívka zmizela. Pokoj voněl jinak a cítil se v něm jinak, jako by z něj vyprchal život.

Cam zasténal. Doufal, že jej klamou smysly a není to pravda. Otevřel jedno oko, ale pohled na prázdnou místnost jen potvrdil jeho tušení. Je pryč. Z podlahy zmizely její závoje. Cítil jen prchavý závan její vůně. Ne že by to snad bylo něco překvapivého. Dala mu jasně najevo, že toto jejich setkání je jediné a poslední. Bylo by to ale krásné probudit se vedle ní, znovu vidět krásnou křivku jejího zadečku a přivinout jí k sobě, potěšit se teplem jejího těla a sametovou hebkostí její kůže. Mohl by také napravit něco, o čem tušil, že nebylo úplně v pořádku. Uvědomoval si totiž zpětně, že její prožitek jistě nebyl tak dokonalý jako jeho.

Docházelo mu to teď, když na ty chvíle vzpomínal, stále jasněji. A nerozuměl tomu. Vše nasvědčovalo tomu, že budou závěrečné potěšení sdílet.

Kromě toho, co viděl v jejích očích. Kčertu, měl si víc všímat toho, co říkal její pohled.

I když už bylo chladné a šedivé ráno, naprosto zřetelně si vybavoval všechny podrobnosti jejich společné horké noci. Přijala jej ve svém těle odevzdaně, ale její oči byly zvláště zastřené. Dívala se na něj jakoby z dálky, duchem byla jinde, než by očekával. Vnitřně byla rezervovaná, držela se zpátky. A to Cama mrzelo – chtěl by i tu její část, kterou si nechávala pro sebe. Co to bylo? Před několika hodinami se cítil jako tvrdý válečník, který dobývá území, po kterém touží. A teď zjišťuje, že je nedobyl celé. Kam se mu schovala, co před ním skrývá a odmítá mu to vydat? Rád by to získal. Proč se mu nechtěla zcela vydat, proč odmítala plné setkání? Přes veškerou svou snahu a umění nedosáhl toho, aby se mu s důvěrou odevzdala a úplně se uvolnila. Přestože její tělo s ním spolupracovalo, nakonec byl sám a ona zůstala schovaná ve svém vlastním světě. Její duše neodhodila své závoje. Nebyl si toho v momentech extáze vědom a následná únava mu znemožnila zamýšlet se nad tím, co nebylo v pořádku.

Nebyl schopen najít vysvětlení ani pro její náhlý útěk. Neodnesla s sebou něco, co mu patřilo? Co když ho okradla, zatímco tvrdě spal? Cam si k svému překvapení uvědomoval, že je mu to vlastně lhostejné. Ostatně neměl u sebe skoro nic cenného – snad jen prsten, hodinky a odznaky své hodnosti. Má ještě šavli, která by jí vynesla dost peněz. Snad si ji neodnesla s sebou, zadoufal. Těžko by vysvětloval, jak ji ztratil. V kapse kabátu měl i peníze. Ale ty se dají nahradit.